

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

19 Μαρτίου 2006
Κυριακή Β΄ Νηστειῶν (Μαρκ. β΄, 1-12)

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ὁ παραλυτικὸς προσκομίζεται στὸν Χριστὸ κατὰ ἓνα παράδοξο τρόπο. Ἐπειδὴ ὑπῆρχε πολὺς κόσμος καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ προσεγγίσουν, γι' αὐτὸ ἀνέβηκαν στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν ὁ Χριστός, ξηλώνουν ἓνα μέρος ἀπ' αὐτὴ καὶ κατεβάζουν τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παραλυτικὸ μπροστὰ στὸν Χριστό.

Ὅμως τὰ παράδοξα αὐτῆς τῆς Εὐαγγελικῆς περιοκῆς, δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Τὸ ἓνα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Ποιὸ ἄλλο δηλαδή; Τὸ πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ πρόβλημα τοῦ παραλυτικοῦ; Ὁ Χριστὸς ἀντικρῦζοντας τὸν ασθενή, δὲν ἀναφέρεται στὴν σωματικὴ του ἀσθένεια, ὡσαν νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἀπαευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν τοῦ λέγει πῶς οἱ ἁμαρτίες του εἶναι συγχωρεμένες.

Πόσο παράξενα καὶ παράδοξα ἐνεργεῖ ὁ Χριστός! Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατανοήσει. Ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐρμηνεύσει τὸν τρόπο ἐνεργείας Του. Εἶναι ἄλλος ὁ δρόμος καὶ ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλος τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ συγκεκριμένα ἐδῶ στὸν παραλυτικὸ, ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιατί ἐπιθυμεῖ νὰ καταδείξει τὸ στενὸ δεσμὸ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀσθένειας. Γνωρίζει δὲ πῶς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἔχει διαπράξει ἁμαρτωλὲς καὶ ἀδικες πράξεις.

Ἐπιθυμώντας νὰ ἀποκαθάρει τὸν ψυχικὸ κόσμο του μὲ τὴν συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του, ὑπογραμμίζει τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιδράσεως τῆς ψυχῆς, στὸ σῶμα. Καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πάντα ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ ὅλα προγραμματίζονται καὶ σχεδιάζονται, γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι χῶρος καθαρότητος καὶ ἀγιότητος.

Ὑστερα ἔρχεται τὸ σῶμα, ὡς ὑπηρετικὸ ὄργανο τῆς ψυχῆς καὶ ἐκτελεῖ ὅσα ἤδη ἔχουν σχεδιαστεῖ καὶ ἀποφασιστεῖ. Ἡ ψυχὴ λοιπόν, ὡς κυρίαρχο ὄργανο καθοδηγεῖ τὸ σῶμα νὰ πράξει τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό.

Ὁ Χριστὸς ἀναφερόμενος στὶς ἁμαρτίες καὶ ὄχι στὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, '

Αποδεικνύει με παρρησία πώς έχει εξουσία Θεϊκή. Καί μπορεί νὰ συγχωρεῖ. Γιατί τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος ὁ ἄνθρωπος πολλές φορές μπορεί νὰ θεραπεύσει καὶ κάποτε ἀποτελεσματικά. Ὅμως τὶς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς «εἶν' ἀνήμερος νὰ τὶς γιατρέψει».

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὶς πράξεις ποὺ διαπράττει καθημερινὰ εἶναι καθοριστική, ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ βάρος τους. Ἡ συγχώρηση. Μὲ τὴν συγχώρηση, ὅπως καὶ πῶς πάνω ἀναφέραμε, μόνο ὁ Θεὸς μπορεί νὰ τὴ δώσει.

Ὁ Θεὸς δὲ παρέχοντας τὴν συγχώρηση, ξεπερνάει ἀκόμη καὶ τὰ ὅρια τῆς δημιουργίας Του. Γιατί δίνοντας ἄφεση καὶ διαγράφοντας πράξεις καὶ ἔργα ἀμαρτωλά, «δὲν ἐπιτελεῖ μονάχα ἔργο δικαιοσύνης, ἀλλὰ... πραγματώνει ἔργο ἀγάπης, ποὺ δὲν εἶναι πᾶς δημιουργία, ἀλλ' ὑπερδημιουργία».

Οἱ γραμματεῖς ποὺ κατηγόρησαν τὸν Χριστὸ πὼς ξεστόμισε βλασφημία μὲ τὸ λόγο Του ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ, κρίνουν μὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Καὶ στέκονται ἀδύναμοι μπροστὰ στὴ Θεϊκὴ βούληση. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς, ξεπερνώντας τὰ ἀνθρώπινα μέτρα, ἐπιθυμώντας νὰ δείξει ποιὸς εἶναι, τοὺς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα: «Τί εἶναι εὐκολότερο νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, ἂς εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἀμαρτίες σου ἢ νὰ τοῦ πῶ, σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα;»

Γιατί καὶ τὰ δύο φαντάζουν ἀδύναμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μήτε νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες μπορεί καὶ μήτε νὰ γιατρέψει τὸν παραλυτικό. Μὰ ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ πράξει καὶ τὰ δύο, γιατί εἶναι Θεὸς καὶ ἀγαπᾷ τὰ πλάσματά Του.

Ἐκφράζοντας τὸ Θεϊκὸ κύρος καὶ τὴ Θεϊκὴ ἀγάπη, προστάζει τὸν παραλυτικό: «Σοὺ λέγω, σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Ὁ Χριστὸς ὡς ὁ ἰατρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, θεραπεύει καὶ τὰ δύο.

Καὶ ἔτσι ὁ παραλυτικὸς ἐξῆλθε μπροστὰ σὲ ὅλους θεραπευμένος ψυχικὰ καὶ σωματικά. Διπλὴ ἡ θεραπεία του καὶ διπλὸ τὸ δῶρο τοῦ Χριστοῦ σ' αὐτόν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μας, πὼς εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἀμαρτίας. Δηλαδή πὼς δὲν ἔχουμε διαπράξει ἀμαρτίες. Γιατί κάτι τέτοιο δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἀντίθετα μάλιστα, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ζοῦμε μέσα στὸ χῶρο τῆς ἀμαρτίας καὶ διαπράττουμε ποιὸς λίγες καὶ ποιὸς πολλές καθημερινά.

Ὁ Χριστὸς ὅμως ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σηκώσει στοὺς ὤμους Του τὰ δικά μας ἀτοπήματα καὶ ἀμαρτήματα. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχυσε τὸ αἷμα Του ἐπάνω στὸ Σταυρό, γιὰ νὰ μπορούμε

ἔμεῖς νὰ γευμόμαστε τὴ δική Του ζωή.

Γιὰ νὰ πάρουμε τελικὰ τὸ διπλὸ δῶρο Του, ὅπως ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Τὴν συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴ θεραπεία τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν μας. Καὶ νὰ ἐγερθοῦμε, παίρνοντας τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀρρώστιας, γιὰ νὰ τὸ κάνουμε χῶρο χαρᾶς καὶ μακαριότητος, πορευόμενοι νὰ ζήσουμε τὴν ἀγάπη Του στὴ βασιλεία Του.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]